

CEHENNEM ATEŞİ

ÇARPITILMIŐ BİR GERÇEK
ÇÖZÜLÜYÖR

JOE CREWS

Hell-Fire: A Twisted Truth Untangled
Turkish translation

Telif hakkı © 2013, 2024

Lu Ann Crews

Tüm hakları Saklıdır.

Yayınlayan:

Amazing Facts International

P.O. Box 1058

Roseville, CA 95746-8058

800-538-7275

www.AmazingFacts.org

www.AmazingFactsTürkiye.com

CEHENNEM ATEŞİ

Çarpıtılmıő Bir Gerçek
ÇÖZÜLÜYOR

Joe Crews

İçindekiler

1. Cehennem Nedir ve Neresidir? 2
2. Yargılama Sonrası Ceza 5
3. Dirilişten Önce İkinci Ölüm Yoktur . . 10
4. Cehennemin Konumu 12
5. Cehennem Ateşİ Sonsuz Değildir 14
6. Sönmeyen ateş 18
7. Ruhun ve Bedenin Yok Edilmesi 25
8. Tanrı'nın Adaletinin Temize Çıkması . . 27
9. Artık Ne Ölüm Olacak Ne De İstırap . . 29
10. Cehennem Bizim İçin
Tasarlanmamıőtır 31

BİRİNCİ BÖLÜM

Cehennem Nedir ve Neresidir?

Kutsal Kitap'ta tanrısal açıdan en çok karıştırılan konulardan biri cehennem konusudur. Din adamları tarafından yanlış anlaşılmış ve halk tarafından da bu sözcük yaygın bir kaba söz ve küfür olarak bilinir hâle gelene kadar çarpıtılmıştır. Her yerde insanlar aynı soruları sormaktadır: Cehennem nedir ve nerededir? Kötülerin kaderi nedir? Sevgi dolu bir Tanrı insanlara sonsuzluklar boyunca işkence eder mi? Cehennemin ateşi günahkârların kötülüklerini yakacak mı?

Bu sorulara Kutsal Kitap'tan güvenilir yanıtlar verilmelidir. Konuyla ilgili tartışmalar bizi Mesih'te olduğu gibi tüm gerçeği açıklamaktan vazgeçirmemelidir. Öncelikle, kazanılacak bir cennet ve uzak durulacak bir cehennem olduğunu anlamamız gerekir. İsa her bir ruhun ya kurtarılacağını ya da kaybedileceğini öğretmiştir. Tarafsız bir yer yoktur ve ikinci ödülleri de yoktur. "İnsanoğlu meleklerini gönderecek, onlar da insanları günaha düşüren her şeyi, kötülük yapan herkesi O'nun egemenliğinden toplayıp kızgın fırına atacaklar. Orada ağlayış ve diş gıcirtısı

olacaktır. Doğru kişiler o zaman Babaları'nın egemenliğinde güneş gibi parlayacaklar. Kulağı olan işitsin!” (Matta 13:41-43).

Doğmuş olan herkesin bu iki nihai kaderi göz önünde bulundurulduğunda, doğru yolu bulmaya çalışırken ne kadar ciddi olmalıyız. İsa, “Yol, gerçek ve yaşam Ben'im” demiştir. Herkes için tek mutlak güvenlik, İsa'nın cehennem hakkında öğrettiklerini aynen kabul etmektir. O'nun öğretisi tamamen güvenilir ve doğru olan tek öğretilerdir. Kimilerinin ateşe atılacağını, kimilerinin de krallıkta parlayacağını söylemiştir.

Ne gariptir ki, Mesih birçok dinsel lider tarafından bu konuda yanlış bir öğreti vermekle suçlanmıştır. O'nu, ölümsüz bir ruhun ölümle birlikte bedenden uçup cennete ya da cehenneme gittiğini öğretmekle suçlamışlardır. İsa'nın öğrettiği şey kesinlikle bu değildir. Ölüm anında bedenden ayrılmış bir ruh olduğuna dair en ufak bir imada bile bulunmamıştır. Elbette ki, kötülerin ölür ölmez sonsuz bir azap çekecekleri izlenimini de vermemiştir.

Şimdi İsa'nın cehennem konusunda gerçekten ne öğrettiğine bir örnek verelim. “Eğer elin günah işlemene neden olursa, onu kes. Tek elle yaşama kavuşman, iki elle sönmez ateşe,

cehenneme gitmeden iyidir” (Markos 9:43). Efendimiz’in bu sözleri, ateşe girecek olanın mistik bir ruh değil, beden olduğunu hiçbir kuŐkuya yer bırakmayacak Şekilde kanıtlamaktadır. Matta 5:30’daki “bütün vücudunun” ifadesi ile de cehenneme atılanın insan bedeni olduğunu belirtmiŐtir. Bu, eller, ayaklar, gözler ve fiziksel bedenin diğer tüm organları anlamına gelmektedir.

Mesih’in öğretisinin aksine, günümüz kiliseleri ölümle birlikte bedeni terk eden hayali ruhların dramatik tasvirlerini dile getirmektedir ki bu ruhlar ne maddeye ne de Őekle sahiptir. Her ne kadar popüler olsa da bu görüş İsa’nın öğrettiklerine tamamen aykırıdır. Őunu iyi bilin ki, büyük Efendimiz ve Öğretmenimiz bunu Müjde’de defalarca dile getirmiştir. Cehennem ateşine atılanlar oraya elleri, ayakları, gözleri ve bedeninin tüm fiziksel özellikleriyle gideceklerdir. Oraya Őekilsiz bir ruh ya da hayalet olarak gidilmeyecektir.

Artık kötülerin kaderi hakkında sorulan soruların çoğunu aydınlatacak olan Kutsal Kitap’tan dört büyük gerçeği incelemeye hazırız.

İKİNCİ BÖLÜM

Yargılama Sonrası Ceza

Cehennemle ilgili ilk önemli gerçek şudur: Günahтан kurtulmamış olanlar ölür ölmez herhangi bir ceza yerine gitmezler, fakat cezalandırılmak üzere yargı gününe kadar mezarda tutulurlar. Mesih bu gerçeği, çok iyi bilinen buğday ve delice kıssasında açıkça öğretmiştir. Ev sahibi tarlaya buğday ektikten sonra, hizmetkârı gelip tahılların arasında delicelerin büyüdüğünü bildirir. Hizmetkârın sorusu, yabancı otlar henüz çok küçükken onları söküp sökmemesi gerektiğiydi. Ev sahibinin yanıtı şöyle oldu: “‘Hayır’ dedi adam. ‘Deliceleri toplarken belki buğdayı da sökersiniz. Bırakın biçim vaktine dek birlikte büyüsünler. Biçim vakti orakçılara, önce deliceleri toplayın diyeceğim, yakmak için demet yapın. Buğdayı ise toplayıp ambarıma koyun’” (Matta 13:29, 30).

Şimdi de bu benzetmenin anlamını açıklayan Mesih’in sözlerine dikkat edin: “İsa, ‘İyi tohumu eken, İnsanoğlu’dur’ diye karşılık verdi. ‘Tarla ise dünyadır. İyi tohum, göksel egemenliğin oğulları, deliceler de kötü olanın oğullarıdır. Deliceleri eken düşman, iblistir. Biçim vakti, çağın sonu; orakçılar ise meleklerdir. ‘Deliceler

nasıl toplanıp yakılırsa, çağın sonunda da böyle olacaktır. İnsanoğlu meleklerini gönderecek, onlar da insanları günaha düşüren her şeyi, kötülük yapan herkesi O'nun egemenliğinden toplayıp kızgın fırına atacaklar. Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacaktır. Doğru kişiler o zaman Babaları'nın egemenliğinde güneş gibi parlayacaklar. Kulağı olan işitsin!' "(Matta 13:37-43).

Hiç kimse İsa'nın söylediklerini derinleştirerek bu benzetmeyi basitleştiremez. Bu o kadar açıktır ki, bir çocuk bile anlayabilir. Delice otlarının kötü insanları temsil ettiğini ve "çağın sonunda" ateşe atılacaklarını söylemiştir. Birbirinden ayırma işlemi biçim vaktinde gerçekleşecektir ki, O da açıkça, "Biçim vakti, çağın sonu" demiştir. Mesih'in bu sözlerini kim nasıl yanlış yorumlayabilir ki? Kötülerin ölüm anında ateşe girecekleri fikri, Efendimiz'in onların çağın yani dünyanın sonunda ateşe atılacakları şeklindeki kesin öğretisiyle çelişmektedir.

Yargılama Mesih geldikten sonra gerçekleşeceği için, herhangi birinin o zamandan önce cezalandırılmasının ne kadar imkânsız olduğunu görebiliriz. Adalet, bir kişinin cezalandırılmadan önce yargı önüne çıkarılmasını gerektirir. Petrus şöyle demiştir: "Görülüyor

ki Efendimiz kendi yolunda yürüyenleri karşılaştıkları denemelerden nasıl kurtaracağını bilir. Doğru olmayanları, özellikle benliğin yozlaşmış tutkuları ardından giden ve yetkisini hor görenleri cezalandırmak üzere yargı gününe dek nasıl alıkoyacağını da bilir” (2. Petrus 2:9-10). Bu gerçekten de mantıklı, değil mi? Diyelim ki bir adam hırsızlıkla suçlanarak mahkemeye çıkarıldı ve yargıç, “Bu adamı on yıl hapse atın; sonra davasına bakarız” dedi. Bakın, bir insan yargıç bile bu kadar adaletsiz olamaz! Böyle bir eylemden dolayı itham edilirdi. Elbette Tanrı böyle bir saçmalıktan dolayı suçlu olamaz.

Kutsal Kitap’ın ne dediğine bakacak olursak, bu konuda hiçbir şüpheye yer yoktur. Kötüler ne zamana kadar “alıkoyulacaklardır” ya da diğer bir deyişle bekletileceklerdir? “Yargı gününe dek”. Ne için? “Cezalandırılmak” üzere! Bu, onların yargı gününden önce cezalandırılmayacakları anlamına gelir. Kutsal Kitap o güne kadar nerede bekletildiklerini söyler mi? Mesih’in kendisi şöyle demiştir: “Buna şaşmayın. Mezarda olanların hepsinin O’nun sesini işitecekleri saat geliyor. Ve onlar mezarlarından çıkacaklar. İyilik yapmış olanlar yaşamak, kötülük

yapmış olanlar yargılanmak üzere dirilecekler” (Yuhanna 5:28, 29).

Ne kadar da açık! İsa hem iyilerin hem de kötülerin yaşam ya da cehennem cezası almak üzere mezarlarından çıkacaklarını söylemiştir. Bu, ölüm anından dirilişte ortaya çıkana kadar herhangi bir karşılık ya da ceza almadıklarını kanıtlamaktadır. Her şey onlar dirildikten sonra gerçekleşecektir. Petrus’un da belirttiği gibi o güne kadar alıkoyulurlar ve Mesih onların nerede bekletileceğini söylemiştir yani “mezarda”.

Eğer daha açık sözler gerekiyorsa, İsa’nın Luka 14:14’te söylediklerine kulak verin: “... Karşılığı sana, doğru kişiler dirildiği zaman verilecektir.” Ya da O’nu Matta 16:27’de tekrar işitin: “İnsanoğlu, Babası’nın görkemi içinde melekleriyle gelecek ve herkese, yaptığı için karşılığını verecektir.” “O zaman” ne zamandır? Melekleriyle geldiği zaman. Doğruların dirilişine kadar, O’nun tüm meleklerle birlikte gelişine kadar hiçbir ödül ya da karşılık verilmeyecektir. Bu ayetler tartışmaya yer bırakmayacak niteliktedir. Kendi bağlamları içinde ele alındığında, hiçbir belirsizlik ya da gizli anlam içermezler.

Yine Müjde’nin son bölümünde Mesih’ten alıntı yapılır: “İşte tez geliyorum!

Vereceğim ödüller yanımdadır. Herkese yaptığının karşılığını vereceğim” (Vahiy 22:12). Burada bize “herkesin” —her insanın— Mesih bu dünyaya döndüğünde adaletle ödüllendirileceğini hatırlatır. Eyüp 21:30 şöyle der: “Felâket günü kötü insan esirgenir, gazap günü ona kurtuluş yolu gösterilir.” Daniel, “yeryüzü toprağında uyuyanların birçoğu uyanacak: Kimisi sonsuz yaşama, kimisi utanca ve sonsuz iğrençliğe gönderilecek” diye yazmıştır (Daniel 12:2).

Kötülerin diriliş, yargı ve cezayla karşılaşmadan önce nerede bekletildiği konusunda herhangi bir şüphe olabilir mi? Petrus’un, Daniel’in, Eyüp’ün ve bizzat Efendimiz’in tanıklığına sahibiz. Bu konuda şüpheye yer yoktur. Onlar mezarda bekletilmektedir.

Şimdi cehennemle ilgili ikinci büyük gerçeğe geliyoruz: Günahtan kurtulmamış olanların hiçbiri dünyanın sonunda İsa’nın ikinci gelişine kadar cehennem ateşine atılmayacaktır. Bu noktada önemli kanıtlar görmüş olmamıza rağmen, şimdi daha da fazlasını incelemeye devam edelim. Kötülerin cezasını tarif eden Yuhanna şöyle yazmıştır: “Ama korkak, inançsız, iğrenç, adam öldüren, fuhuş yapan, büyücü, putperest ve bütün yalancılara gelince, onların yeri, kükürtle

yanan ateş gölüdür. İkinci ölüm budur” (Vahiy 21:8).

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dirilişten Önce İkinci Ölüm Yoktur

Buradaki kayıp insanlar cehennem ateşinde günahlarının cezasını çekerken resmedilmişlerdir. Peki bu ceza nedir? “İkinci ölüm” demektir Yuhanna. Bunun kötüler hakkında neyi kanıtladığını anlıyor musunuz? Bu, onların diriliş gerçekleşene kadar ateş gölüne atılmayacaklarını kanıtlar. Bu insanlar ateşte ikinci ölümle ölürler, fakat ikinci bir yaşama kavuşana kadar ikinci bir ölüm yaşayamazlar. Bu dünyadaki ilk yaşamı yaşadılar ve mezara girerek ilk ölümü öldüler. İkinci bir ölümle ölmeden önce diriltilmeleri gerekir ki onlara ikinci bir yaşam verilsin. Elbette bu, dünyanın sonunda gerçekleşecek olan bir şeydir. İsa şöyle demiştir: “Mezarda olanların hepsinin O’nun sesini işitecekleri saat geliyor. Ve onlar mezarlarından çıkacaklar.”

Kötüler dirilişteki bu ikinci yaşama kavuştuktan sonra, günahlarının cezasını “ikinci ölüm” diye adlandırılan cehennem ateşinde çekeceklerdir. Bu arada, bu ikinci ölüm, dirilişin

olmayacağı nihai, sonsuz ölümdür. Ancak dikkat edilmesi gereken nokta, bu cehennem ateşi cezasının zamanıdır ki, bu dünyanın sonundaki dirilişten sonradır. Pek çok kişinin inanmaya yönlendirildiği gibi, bu ceza birinci ölüm esnasında gerçekteŐmez.

Kutsal Kitap bize kötülerin ateş gölüne nasıl atılacağını söyler mi? Evet, söyler. Yuhanna bin yılın sonunda gerçekteŐecek olan çarpıcı olayları anlatır. “Bin yıl tamamlanınca Şeytan atıldığı zindandan serbest bırakılacak. Yeryüzünün dört bucağındaki ulusları, Gog’la Magog’u, saptırmak, savaŐ için bir araya toplamak üzere zindandan çıkacak. Toplananların sayısı deniz kumu kadar çoktur. Yeryüzünün dört bir yanından gelerek kutsalların ordugâhını ve sevilen kenti kuŐattılar. Ama gökten ateş yağdı, onları yakıp yok etti” (Vahiy 20:7-9).

İŞte bu bin yılın sonunda, Őimdiye kadar yaŐamıŐ olan tüm kötü insanlar ikinci dirilişte tekrar ortaya çıkacaktır. Yuhanna doğruların nasıl dirileceğini ve bin yıl boyunca Mesih’le birlikte hüküm süreceğini anlattıktan sonra Şöyle yazmıştır: “İlk diriliş budur. Ölülerin geri kalanı bin yıl tamamlanmadan dirilmedi” (Vahiy 20:5).

Elbette ölülerin geri kalanı kötülerden oluşuyordu ve onların diriliőı Őeytana, Tanrı'ya ve kutsallara karşı sürdürdüğü savaőa devam etmesi için fırsat sağlayacaktır. Şeytan ölümden dirilmiş olan kayıpları toplamak için harekete geçer. Bir kez daha kandıracağı insanlar vardır ve onları Tanrı'dan gökten inen Yeni Yeruşalim'e karşı galip gelebileceklerine ikna eder (Vahiy 21:2). Onlar ilerleyip kenti kuőattıklarında, kötüler gökten üzerlerine yağın yiyip bitiren ateőle aniden yere serilirler. Bu, günahın nihai cezası olan cehennem ateşidir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cehennemin Konumu

Kutsal Kitap bu ateşin kötüleri tam da burada, “yeryüzünün dört bir yanında” yiyip bitirdiğini açıkça belirtir. Cehennem konusunda konuşın her Kutsal Kitap yazarı, kötülerin bu ikinci ölümü hakkında yeni bilgiler ekler. Petrus Şöyle der: “Őimdiki yer ve göklerde ateşe verilmek üzere aynı sözle saklanıyor, tanrısızların yargılanarak mahvolacağı güne dek korunuyorlar” (2. Petrus 3:7). Daha sonrasında Efendimiz'in, her

şeyi hararetli bir sıcaklıkla eritecek olan gününü anlatmaya devam eder.

Petrus'un dili, tanrısızların cezalandırılacağı yer konusunda çok açıktır. Bu dünyanın kötülere yargı ve mahvoluş getirecek olan ateş için ayrıldığını söyler. Onların cezası bu dünyada olacaktır. Yeşaya şöyle bildirir: “Çünkü Efendimiz'in bir öç günü, Siyon'un davasını güdeceği bir karşılık yılı olacak. Edom dereleri zifte, toprağı kükürde dönecek; ülkenin her yanı yanan zift olacak” (Yeşaya 34:8, 9).

Peygamber bütün gezegeni yok edici ateşin sardığını tasvir eder. Akarsular ve toz bile zift ve kükürten oluşan patlayıcı bir yanmaya dönüşür. Yeşaya bunun, anlaşmazlığın sonunda Tanrı'nın intikamı ve “ödülü” olduğunu söyler.

Davut bu tanıklığa şu sözlerle katkıda bulunur: “Kötülerin üzerine kızgın korlar ve kükürt yağdıracak, paylarına düşen kâse kavurucu rüzgâr olacak” (Mezmurlar 11:6). Kötülerin kaderini tanımlarken Yuhanna ve Petrus'la hemen hemen aynı sözcükleri kullandığına dikkat edin. Hepsi de cezanın yeri (yeryüzü) ve ceza aracı (ateş) konusunda hemfikirdir.

Bu da bizi cehennem konusuyla ilgili üçüncü büyük gerçeğe götürür: Bir ceza yeri olarak cehennem, Efendi'nin Günü'nde bir ateş

gölüne dönüşecek olan bu dünyadır. Ancak bu aynı zamanda kaybolmuşların kaderiyle ilgili çok ilginç başka soruları da gündeme getirmektedir. En ilgi çekici ve kafa karıştırmacı olanlardan biri cezanın süresiyle ilgilidir. Kötüler o ateşin içinde ne kadar süre yaşamaya ve acı çekmeye devam edecekler?

Hiç kimse bu soruya tam olarak cevap veremez çünkü Kutsal Kitap onların işlerine göre cezalandırılacaklarını söyler. Bu da cezanın dereceleri olacağı anlamına gelir. Bazıları diğerlerinden daha uzun süre acı çekecektir. Ancak kesin olarak söyleyebileceğimiz bir şey varsa o da kötülerin sonsuzluklar boyunca o ateşin içinde yaşamayacaklarıdır.

BEŐİNCİ BÖLÜM

Cehennem Ateşİ Sonsuz Değildir

Bu noktada bu kadar emin olmamızın birkaç nedeni vardır. Birincisi, bu dünya aynı zamanda doğru kimselerin son evi olarak ilan edilmiştir. İsa şöyle demiştir: “Ne mutlu yumuşak huylu olanlara! Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar” (Matta 5:5). Petrus, bu dünyanın büyük bir gürültüyle patladığını ve yandığını anlattıktan

sonra, doğrulukla dolu yeni bir dünya gördü. “Ama biz Tanrı’nın vaadi uyarınca doğruluğun barınacağı yeni gökleri, yeni yeryüzünü bekliyoruz” (2. Petrus 3:13).

Kötüler bu gezegende yaşamaya devam edemezler çünkü bu gezegen bütünüyle İbrahim’in ruhani soyuna vaat edilmiştir (Romalılar 4:13). Günahın tüm lanetinden arındırıldıktan sonra, ilk egemenliğe ve Tanrı’nın onun için orijinal plânına geri dönecektir. Nihayetinde Tanrı’nın olmasını istediği şey olacaktır ki bu da kusursuz bir halk için kusursuz bir yuva olacaktır.

İkinci olarak, kötüler bu dünyada yaşamaya devam edemezler çünkü sonsuz yaşam için Mesih’e inanmamışlardır. Sonsuz yaşam armağanını alanlar yalnızca doğru kişilerdir. “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, O’na inananların hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun” (Yuhanna 3:16). Fakat ona inanmayanlar ne olacak? Onlar kesinlikle mahvolacaklardır. Kutsal Kitap şöyle der: “... günahın ücreti ölüm[dür] ...” (Romalılar 6:23).

Lütfen bu ayetlerin dikkat çeken sadeliğini gözden kaçırmayın. Kötülere asla yaşam vaat edilmez. Onlara ölüm vaat edilir ki bu da

ebedî ölümdür. Yalnızca doğru kişilere yaşam vaat edilir ki bu da sonsuz yaşamdır.

Ama sonu olmayan bir yaşama kavuşmanın tek bir yolu vardır, o da İsa'ya inanmaktır. Yuhanna bunu şu şekilde açıklar: “Tanıklık da şudur: Tanrı bize sonsuz yaşam verdi, bu yaşam O'nun Oğlu'ndadır. Kendisinde Tanrı Oğlu bulunanda yaşam vardır, kendisinde Tanrı Oğlu bulunmayanda yaşam yoktur” (1. Yuhanna 5:11, 12). Size bir soru sorayım: Ateş gölündeki o kötülerde Tanrı'nın Oğlu bulunur mu? Tabii ki hayır. O zaman nasıl yaşama sahip olabilirler? Yuhanna şöyle der: “Kardeşinden nefret eden katildir. Hiçbir katilin sonsuz yaşama sahip olmadığını bilirsiniz” (1. Yuhanna 3:15). Cehennem ateşindeki bu katiller sonsuza dek yaşama sahip olmaya devam edecekler mi? Asla.

Sonsuz yaşamın İsa'dan başka bir kaynaktan elde edilebileceğine inanmak en büyük sapkınlık olacaktır. Kötüler bunu nerede bulabilir? Pavlus, İsa Mesih'in “yaşamı ve ölümsüzlüğü Müjde aracılığıyla ışığa çıkardığını” bildirir (2. Timoteos 1:10). Ölümsüzlüğe Mesih'in müjdesi dışında başka bir kaynaktan ulaşamayacağı esin yoluyla bildirilmiştir. Kutsal Kitap'ta kötülere ölümsüzlük verildiğini anlatan bir metin nerede

vardır? Doğru kişilerin ölümsüzlüğe kavuştuğunu sık sık okuyabilirsiniz, ama inançsızların asla.

Pavlus şöyle demiştir: “İşte size bir sır açıklıyorum. Hepimiz ölmeyeceğiz; son borazan çalınca hepimiz bir anda, göz açıp kapayana dek değiştirileceğiz. Evet, borazan çalınacak, ölümler çürümez olarak dirilecek ve biz de değiştirileceğiz. Çünkü bu çürüyen beden çürümezliği, bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinmelidir” (1. Korintliler 15:51-53).

Bu metin, doğru kimselerin anında ölümsüz varlıklara dönüşecekleri belirli bir zamandan söz etmektedir. Bu zaman gelecekte bir zamandır. İsa geri döndüğünde, son borazan sesinde, diriliş gerçekleştiğinde meydana gelir. Kutsal Kitap’ın hiçbir yerinde kötülerin bu şekilde değiştirildiğini okumayız ve tam da bu nedenle, bu sonsuz yaşam armağanını asla alamadıkları için ateş gölünde yaşamayı sürdüremezler.

Böyle bir olayın uydurulmuş olması akla sığmaz ve mantıksızdır. Kutsal Kitap’a aykırıdır ve insanın duyularına ters düşer. Hezekiel şöyle demiştir: “... Ölecek olan, günah işleyen candır” (Hezekiel 18:4). Candan ne anlıyor olursak olalım, Kutsal Kitap’ın basit gerçeğini kabul edelim: can ölebilir ve günah yüzünden ölecektir.

Eğer kötüler ebediyen ateşte yaşayacaklarsa, o zaman farklı bir yerde olmaları dışında doğru kişilerle aynı şeye sahiptirler. Onlara sonsuz yaşamı Mesih'ten başka kim verebilir? Yuhanna 3:16 bu konuyu çok açık ve basit bir şekilde ortaya koyar. Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na inananların hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.

ALTINCI BÖLÜM

Sönmeyen ateş

Birisi şu soruyu sorabilir: Peki ya kötülerin yakan sönmeyen ateşe ne demeli? Bu asla sönmeyeceği anlamına gelmez mi? Elbette öyle değil. Sönmek, sönüp gitmek ya da sönmüş olmak demektir. Hiç kimse cehennem ateşini söndüremeyecektir. Bu Tanrı'nın garip ateşidir. Hiç kimse onu söndürüp ondan kaçamayacaktır.

Yeşaya bu ateş hakkında şöyle der: “Bak, hepsi anızdan farksız, ateş yakacak onları. Canlarını alevden kurtaramayacaklar. Ne ısınmak için kor ne de karşısında oturulacak ateş olacak” (Yeşaya 47:14). Yok etme işini tamamladıktan sonra bu ateş sönecektir. Hiç kimse onu söndürerek

kendini alevinden kurtaramaz, ama sonunda geriye bir kor bile kalmayacaktır. Kutsal Yazı böyle der.

Yeremya YeruŐalım'in hiç sönmeyecek bir ateŐle yanacağı kehanetinde bulunmuŐtu (Yeremya 17:27), ama YeruŐalım yanıp kül oldu (2. Tarihler 36:19-21). Bu ayetleri okuyun ve Kutsal Kitap'ın "söndürmek" sözcüğünü nasıl kullandığını görün. Bu hiç sönmeyecek ateş anlamına gelmez. Sadece "söndürülemez" anlamına gelir. Yani onu söndürmek mümkün değildir.

Peki cehennem ateşini tanımlamak için kullanılan "ebedî" ve "sonsuz" ifadeleri hakkında ne söyleyebiliriz? Kutsal Kitap'ın terimlere kendi tanımını getirmesine izin verdiğimizde kesinlikle hiçbir karışıklık ya da çeliŐki yoktur. Birçok kişi Kutsal Kitap'taki bu sözcüklere, eski bağlamsal kullanımlarına atıfta bulunmadan modern tanımlar uygulama hatasına düşmektedir. Bu, yorumlamanın en temel kurallarından birini ihlal eder.

Gerçek Şu ki, sonsuz ateş asla sönmeyecek bir ateş anlamına gelmez. Aynı ifade Yahuda 1:7'de Sodom ve Gomora'nın yok edilmesiyle ilgili olarak da kullanılır. "Sodom, Gomora ve çevrelerindeki kentler de benzer biçimde kendilerini fuhuş ve sapıklığa teslim ettiler. Sonsuza dek ateşte yanma

cezasını çeken bu kentler ders alınacak birer örnektir.”

Sodom’un bugün hâlâ yanmadığı açıktır. l Deniz bir zamanlar bu antik kentlerin bulunduğu yerin üzerinden geçmektedir. Ancak yine de “sonsuz ateŐle” yandılar ve bize bunun bir Şeyin rneği olduğu söylendi. Neyin rneği? “Sodom ve Gomora kentlerini yakıp yıkarak yargıladı. Böylece tanrısızların baŐına geleceklere bir örnek verdi” (2. Petrus 2:6).

İŞte bu! Sodom’u kle eviren o sonsuz ateş, sonunda kötülerin baŐına gelecek olanın bir örneğidir. Eğer bu metin doğruysa, Sodom ve Gomora’yı yok eden ateşin aynısı kötüleri de ateş gölünde yakacaktır. Bu ateşin sonsuz olması gerekir. Bu, kötüleri de yakıp kl edeceği anlamına mı gelir? Kutsal Kitap buna evet der. “Her Şeye Egemen Efendimiz diyor ki, “İŞte o gün geliyor, fırın gibi yanıyor. Kendini beėenmiŐlerle kötülük yapanlar samandan farksız olacak; o gün hepsini yakacak. Onlarda ne kök ne dal bırakılacak. Ama siz, adıma saygı gösterenler için ıŐınlarıyla Őifa getiren doğruluk güneŐi doğacak. Ve çıkıp ahırdan salınmıŐ buzağılar gibi sırayacaksınız. Kötüleri ezeceksiniz. Çünkü bunları yaptığım gün,

ayağınızın altında kül olacaklar.” Böyle diyor Her Şeye Egemen Efendimiz” (Malaki 4:1, 3).

Hiçbir dilde hiçbir sözcük bunu daha güçlü ya da açık bir Şekilde ifade edemez. Bu ebedî ateş sonsuza dek yanar. Őeytanın bile kökü sonunda yok olur. Kutsal Kitap’ın kendi terimlerini açıklamasına izin verdiğimizde tüm resim ne kadar da tutarlı görünmektedir. Bu sözlerin apaçık anlamından kaçmak için ne kadar dolambaçlı kelime manipölasyonu gerekiyor farkında mısınız? Yine de yaşamları boyunca geleneklerin önyargısına kapılmış olanlar, “hepsini yakacak ... kül olacaklar” sözlerini okuyabilir ve hâlâ kötülerin hayatta olduğu ve acı çektiği konusunda ısrar edebilirler.

Kabul etmek gerekir ki, bu konuda bazı belirsiz ayetler de vardır, ancak bağlam dikkate alındığında ve Kutsal Kitap’ın kendi yorumunu yapmasına izin verildiğinde hepsinin uyumlu olduğunu görmekteyiz.

Mesih’in Matta 25:46’daki sözleri dahi açık anlamıyla ele alındığında akıl karıştırmaktan uzaktır. “Bunlar sonsuz azaba, doğrular ise sonsuz yaşama gidecekler.” Pek çok kişi “sonsuz azap” ifadesinden rahatsızlık duymaktadır, ancak burada “sonsuzluklar boyunca cezalandırma”

denmediğine dikkat edin. Ceza ne olursa olsun, ebediyen sürecektir. Kutsal Kitap bize cezanın ne olduğunu söylüyor mu? Elbette söyler. "... günahın ücreti ölüm ..." (Romalılar 6:23). Bu nedenle İsa net bir şekilde ölümün sonsuz olacağını söylüyordu. Hiçbir zaman bitmeyecektir. Ölüm asla bir dirilişe son bulmayacaktır.

Pavlus bunu şu sözlerle daha da basitleştirmektedir: "Efendimiz İsa, Tanrı'yı tanımayanları ve kendisiyle ilgili Müjde'ye uymayanları cezalandıracak." Şimdi bakın, Pavlus bize cezanın ne olduğunu söyleyecek. "Böyleleri Efendimiz'in varlığından ve yüce gücünden uzak kalarak sonsuza dek mahvolma cezasına çarptırılacaklar" (2. Selanikliler 1:8, 9). Dolayısıyla ceza, sonsuza dek mahvolmadır ki bu ebedî bir mahvoluştur. Ondan sonra diriliş ya da yaşam umudu olmayacaktır.

Peki ya ölmeyen kurda ne demeli? Birçok kişi İsa'nın cehennemle ilgili şu sözlerini okumuştur: "Oradakileri kemiren kurt ölmez, yakan ateş sönmez" (Markos 9:45, 46 [48]). Bazıları bu kurdu ruh olarak yorumlamıştır. İsa'nın kastettiği bu mudur? Kutsal Kitap'ın hiçbir yerinde ruhun kurt olduğuna dair bir imada bulunulmamıştır.

Bu örnekte İsa “cehennem” sözcüğü için “Gehenna” sözcüğünü kullanmıştır. Öyle ki, Gehenna Yeruşalim’in duvarlarının hemen dışında gerçek bir yakılma yeri idi. İsa’yı dinleyenlerin, cesetlerin ve çöplerin sürekli yakıldığı Hinnom Vadisi’nden (Gehenna) yükselen dumanı görebildiklerine şüphe yoktur. Eğer yok edici alevlerin dışına herhangi bir şey düşecek olursa, kurtçuklar ya da solucanlar onu hızla yiyip bitiriyordu. Gözlerinin önünde mutlak yok oluşun canlı sahneleri varken, İsa Gehenna ateşini cehennem ateşinin tam yok oluşuna bir örnek olarak kullanmış olması muhtemeldir. Ateş hiç sönmüyordu ve kurtçuklar da cesetler üzerinde sürekli faaliyetteydi; bu da tam bir yok oluşun resmiydi.

Belki de cehennemle ilgili en kolay yanlış anlaşılan metin, Yuhanna’nın “sonsuzlara dek” tütecek dumandan söz etmesidir. Bu ifadenin Kutsal Kitap’taki diğer kullanımlarına aşına olmayanlar için gerçekten de çok akıl karıştırıcı olabilir. Ancak hem Eski hem de Yeni Ahit’teki ayetler karşılaştırıldığında, “sonsuzlara dek” sözcüklerinin Kutsal Kitap’ta 57 kez zaten sona ermiş olan bir şeye atıfta bulunmak için kullanıldığı

görülür. Başka bir deyişle, “sonsuzlara dek” her koşulda “sonu gelmeyen” anlamına gelmez.

Birçok kayda değer örnek verilebilir, ancak iki ya da üç tanesi dikkate değerdir. Mısır’dan Çıkış 21’de kölelik yasasıyla ilgili koşullar belirlenmiştir. Eğer bir köle, zamanı geldiğinde özgürlüğü yerine sevdiği efendisine hizmet etmeye devam etmeyi seçerse, o zaman kulağının bir çuvaldızla delinmesi gerekiyordu ve Kutsal Yazılar bu konuyla ilgili olarak şöyle der: “Böylece köle yaşamı boyunca efendisine hizmet edecek” (6. ayet). Fakat bu köle insan efendisine ne kadar süre hizmet edecekti? Elbette sadece yaşadığı müddetçe. Yani, “sonsuzlara dek” sözleri sonu olmayan anlamına gelmiyordu.

Hanna, oğlu Samuel’i “yaşamı boyunca orada kalacak” diye ifade ettiği Tanrı’nın tapınağına götürdü (1. Samuel 1:22). 28. ayet bize açıkça, “Yaşamı boyunca Efendi’ye adanmış kalacaktır” diye söyler. “Sonsuzlara dek” teriminin orijinal anlamı belirsiz bir süreyi belirtir. Daha çok, bir şeyin, içinde bulunduğu koşullar altında var olmaya devam edebildiği süreyi tanımlar. Yunus’un balinanın karnında kaldığı süre dahi Yunus tarafından “sonsuzlara dek” olarak tanımlanmaktadır (Yunus 2:6).

Bazıları bu durumun doğru kimselerin cennetteki yaşamlarını da sınırlayabileceği itirazında bulunabilir, çünkü onların Tanrı'yı sonsuza dek yüceltecekleri belirtilmiştir. Şartlar hem kurtulanlar hem de kaybolanlar için aynıdır. Ancak söz konusu koşullarda muazzam bir fark vardır. Kutsallar ölümsüzlük armağanını almışlardır. Onların yaşamı artık Tanrı'nın yaşamıyla ölçülür. Ölümsüzlük "ölüme maruz kalmamak" anlamına gelir. Kutsallara atfen kullanılan "sonsuza dek" sözcüğü ise yalnızca "sonu olmayan" anlamına gelebilmektedir, çünkü onlar zaten ölümsüz kişilerdir. Ancak kötülerini tanımlamak için "sonsuza dek" kullanıldığında, ölebilen ve ölmesi gereken ölümlü yaratıklardan bahsediyoruz. Onların "sonsuzlara dek" ifadesi, sadece ölümlü doğaları hayatta kalabildikleri sürece geçerlidir. Bu süreç, yaptıkları işlere göre cezalandırılacakları ateşteki yaşamları boyunca devam eder.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ruhun ve Bedenin Yok Edilmesi

Bu da bizi kötülerin kaderiyle ilgili son gerçeğe götürür: Kurtulmamış olanlar günahlarına

göre cezalandırıldıktan sonra hem bedenleri hem de ruhları yok olacaktır. İsa bunu çok basit bir şekilde ifade eder: “Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı da bedeni de cehennemde mahvedebilen Tanrı’dan korkun” (Matta 10:28).

Bu ifadenin ışığında, bir kimse nasıl olur da kötüler için ölümsüzlük iddiasında bulunmaya devam edebilir? Yaşam armağanını verebilecek tek Kişi olan İsa, cehennemdekilerin herhangi bir biçimde yaşamaya devam edebileceği olasılığını reddetmektedir. Yaşam sonsuza dek söndürülecek ve beden alevler içinde yok olacaktır.

Mezmurlar’da şöyle yazar: “Ama kötüler yıkıma uğrayacak; Efendi’nin düşmanları kır çiçekleri gibi kuruyup gidecek, duman gibi dağılıp yok olacak” (Mezmurlar 37:20). “Yakında kötünün sonu gelecek, yerini arasan da bulunmayacak” (10. ayet).

İnsan dilindeki en güçlü, en kesin kelimeler cehennemdeki yıkımı tanımlamak için kullanılır, ancak insanlar hâlâ yazarların kelimelerinin ifade ettiği şeyi gerçekten kastetmedikleri konusunda ısrar ederler. “Yok etmek”, “tüketmek”, “yakmak”, “yutmak”, “ölüm” gibi sözcüklerin Kutsal Kitap’ta diğer kitaplarda olduğundan farklı, gizemli bir

anlamı mı vardır? Böyle düşünmek için hiçbir nedenimiz yok. Gerçek şu ki, teoloji bizim büyük sevgi Tanrımız'ı bir dev hâline getirmiştir. O, Hitler'den daha zalim olarak tasvir edilmiştir. Hitler insanlara işkence etmiş ve onlar üzerinde deneyler yapmış olsa da sonunda ölmelerine izin vermiştir. Ancak teologların iddiasına göre, Tanrı bu ölümsüz ruhları sonsuzluklar boyunca kıvrınmalarını ve çılglık atmalarını görmek amacıyla hayatta tutacaktır.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tanrı'nın Adaletinin Temize Çıkması

Böyle bir resim sadece Tanrı'nın sevgisini yanlış yansıtmakla kalmaz, aynı zamanda O'nun adaletini de çarpıtır. Bir an için, her kayıp ruhu ölüm anından itibaren hiç bitmeyen bir cehenneme mahkûm eden bir öğretinin sonuçlarını düşünün. Bir insanın 5000 yıl önce hayatında tek bir günahla öldüğünü varsayalım. Ruhu sonsuza kadar işkence görmek üzere anında ateşe gidiyor olurdu. Bir başka ölüm düşünün; milyonlarca insanın ölümünü yöneten Adolf Hitler'in ölümü. Popüler doktrine göre, onun ruhu da sonsuza dek acı çekmek üzere derhâl cehenneme girecekti. Ancak

tek bir günah yüzünden kaybolmuş olan bu adam, Hitler'den 5000 yıl daha uzun süre yanacaktır. Bu nasıl adil olabilir? Tanrı bu şekilde davranır mıydı? Bu, Kutsal Kitap'ın herkesin yaptığı işe göre cezalandırılması gerektiği şeklindeki ifadesiyle çelişmektedir.

Günümüzde kötülerin cezalandırılmasıyla ilgili iki aşırı uç görüş vardır. Bunlardan biri, Tanrı'nın herhangi birinin kaybolmasına izin vermeyecek kadar iyi olduğunu iddia eden Evrenselcilik'tir. Diğeri ise, karanlık bir ıstırap ve acı çukurunu sonsuza dek sürdürecektir olan korkunç sonsuz azap öğretisidir. Her ikisi de yanlıştır. Gerçek ikisinin arasında bulunmaktadır. Tanrı kötülerini yaptıklarına göre cezalandıracaktır, ama bu süreçte kötülüğü ölümsüzleştirmeyecektir.

Birçok temiz ruhun, Tanrı'nın karakterinin bu şekilde yanlış temsil edilmesinden duydukları tiksinti nedeniyle Tanrı'dan uzaklaştığına gerçekten inanıyorum. Onlar, kötü insanları hiçbir amaç gütmeyen keyfi olarak sonsuz işkencede tutan birini sevmezler. Rehabilitasyon mümkün değildir. Böylesi tarifsiz bir düzenleme ancak intikam dolu kindar bir ruha hizmet edebilir. Tanrı böyle biri midir?

Kutsal Kitap'ın cehennem hakkındaki gerçeğini duyduktan sonra bir banka müdürü kollarını omuzlarıma doladı ve şöyle dedi: “Joe, ben yeniden inanan biri oldum. Yıllardır agnostiktim çünkü bana Tanrı'nın kötülere sonsuza dek işkence edeceği öğretilmişti.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Artık Ne Ölüm Olacak Ne De İstirap

Yakında bir gün, Tanrı'nın tertemiz bir evreni olacak. Günahın tüm etkileri sonsuza dek ortadan kalkacak. Günah, günahkârlar ve ayartacak bir şeytan olmayacak. Her şey tam olarak Tanrı'nın başlangıçta plânladığı gibi olacak.

Yuhanna gelecekteki bu yeri şu sözlerle tarif eder: “Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas ne ağlayış ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı” (Vahiy 21:4).

Bu değerli sözlerde, yeniden yaratılan tüm evrende herhangi birinin acı çekmesi için herhangi bir yer bulabilir misiniz? Tanrı ağlamanın ve ıstırapın artık olmayacağını söylemiştir. O'nun Sözü'ne inanıyor musunuz yoksa insanların varsayımlarına mı inanmayı seçiyorsunuz? Bu

vaadi yazmadan sadece dört ayet önce, Yuhanna kötülerin ateş gölüne nasıl atılacağını tarif etmiştir. “Adı yaşam kitabına yazılmamış olanlar ateş gölüne atıldı. Bundan sonra yeni bir gökle yeni bir yeryüzü gördüm. Çünkü önceki gökle yeryüzü ortadan kalkmıştı. Deniz de yoktu artık” (Vahiy 20:15; 21:1).

Vahiy 20:9’a göre bu ateş gölü tam burada, dünya gezegenindedir. Ancak lütfen dikkat edin, kötülerin yandığı bu yer yok olacak ve Tanrı onun yerine yeni dünyayı yeniden yaratacaktır. Yeni Yeruşalim, ateş kötülerini yok etmeden önce yeryüzüne inecek ve 4. ayete göre bundan sonra artık ıstırap, yas, ağlayış ya da ölüm olmayacaktır.

Daha fazla acının var olmaması için ebedî cehennem de var olmaması gerekir. Bu iki şey birbirini karşılıklı olarak geçersiz kılan şeylerdir. Tanrı’ya her gün şükretmeliyiz ki O’nun plânı sonunda acı çekmeyi sona erdirecektir. Şeytan acıya neden olmak için aramızda olmayacaktır ve Tanrı, Kendisinin yeni krallığının acının gölgesini dahi içermeyeceğini vaat etmektedir.

ONUNCU BÖLÜM

Cehennem Bizim İçin TasarlanmamıŐtır

Son olarak, cehennemın asla sizin ya da benim için tasarlanmadığına sevinmeliyiz. İsa onun “iblisle melekleri için hazırlanmıŐ” olduğunu söylemiŐtır (Matta 25:41). Eğer o ateşe düŐersek, bu yapabileceğimiz en büyük hata olacaktır. Oraya İsa Mesih’in parçalanmıŐ bedeni üzerinden ve Baba’nın sevgisine, Kutsal Ruh’un yalvarıŐlarına ve bir milyon meleğin göksel etkisine rağmen giderseniz bu çok büyük bir hata olur. Tüm dünyadaki en cevaplanamaz soru Şudur: “Bu kadar büyük bir kurtuluŐu görmezden gelirsek nasıl kurtulacağız?” Bunun yanıtı yoktur çünkü Mesih ve O’nun çarmıhı dışında kurtuluş yolu yoktur.

Hiç kimse günah iŐlediđi için kaybolmaz, çünkü herkes günah iŐlemiŐtir. Hiç kimse yalan söylediği, hırsızlık yaptığı ya da zina ettiği için cennetin dışında bırakılmayacaktır. Herhangi birinin kaybolmasının tek nedeni, günahından uzaklaŐıp, affetmeye ve tüm kötülüklerden arındırmaya hazır olan sevgi dolu Kurtarıcı’nın kollarına dönmeyi reddetmesidir. “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi.

Öyle ki, O'na inananların hiçbirini mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun" (Yuhanna 3:16).

AmazingBibleStudies.com

adresindeki ÜCRETSİZ

Kutsal Kitap Çalışması

kursumuzu kaçırmayın

Bugün kaydolun!

Post Box 1058

Roseville, CA 95746-8058

www.AmazingFacts.org

www.AmazingFactsTürkiye.com